

IGNÁCZ ÁDÁM

A Petőfi Csarnok fogadtatása a magyar sajtóban 1985–1989

A magyarországi nyilvánosság 1945 utáni történetével foglalkozók a Kádár-korszak sajtó- és tájékoztatás-politikájának újszerűségét elsősorban abban látják, hogy az ideológiai befolyásolás, illetve a népnevelési és népművelési feladatok mellett egyre inkább szemponttá vált a lapkínálat és a téma-választás olyan irányba történő elmozdítása, hogy a különböző szabadidős és rétegigények is kielégítésre találjanak. E folyamat végeredményeképpen, különösen a populáris kultúra látványos térnyerését és az első nyereség-orientált orgánusok megjelenésével, a nyolcvanas évek sajtójában a szórakoztatás olyan általános elvárássá vált, hogy még a vezető politikai napilapok is nyitni próbáltak a politika és „magas” kultúra szféráit nem (vagy csak kevésbé) érintő témák irányába.

A Petőfi Csarnok a nyilvánosság e sajátos átváltozása idején, 1985-ben nyitotta meg a kapuit, ezért első éveinek megismerésében nagy segítségünkre lehetnek a korabeli napilapok és folyóiratok, amelyek kivételesen nagy számban és számos részletre kiterjedően foglalkoztak az egyik legjelentősebb budapesti koncerthelyszínnel. A szóban forgó írások ugyanakkor arról is számot adnak, hogy a nyolcvanas évekre miképpen alakult át az államszocialista Magyarország médiastruktúrája, amelyben – a politikai kontroll enyhülésével és a piacosság megindulásával – a visszacsatolásnak, a kritikai hangnak és a sokszínűségnek is nagyobb terepe lett, és amelyben idővel helyet kaphattak a hivatalos nyilvánosságból kiszoruló, alternatív sajtótermékek is. Ezek a változások a Petőfi Csarnok megítélésére is komoly hatással voltak, mint ahogy az is, hogy a szórakozás szocialista kultúrában való létjogosultságának elismerésével a politikai-ideológiai elveket hangoztató és számon kérő elemzések mellett felértékelődött a tabloid újságírás szerepe is.